

PROP DE VOSALTRES

Moguts per la fe

Benvolguts diocesans:

No hi ha dubte que les persones s'alegren quan veuen a altres que actuen de manera desinteressada a favor dels seus semblants. Fins i tot s'admiren de la capacitat d'entrega i servei que manifesten algunes persones. En el fons a tots ens agradaria que el món s'omplís de gent que posen al davant la dedicació a l'altre al seu propi gust o interès. Si aquest impuls és motivat per la fe en Jesucrist, ens omple de satisfacció a tots els catòlics perquè ens sentim representats amb la seva actuació i, malgrat que el compromís és personal, la pertinença a la mateixa comunitat eclesial ens uneix i ens fa més propers. Tots no podem estar a tot arreu. Ens consola percebre a persones de fe compromeses en les tasques més diverses d'ajuda al proïsme.

Aquests dies de febrer pensem en diversos grups de cristians que actuen en aquest sentit però amb diversos matisos de responsabilitat i participació.

Els religiosos que celebren la seva festa anual el dia de la Candelera, el 2 de febrer. La festa té com a marc de referència aquella escena evangèlica de la Presentació de Jesús al Temple i la Purificació de Nostra Senyora. Consagrar al Nen per complir la promesa del Pare és el model d'actuació de les persones que, amb la vida comunitària i amb un carisma determinat, ens mostren una vivència clara dels consells evangèlics. Els anomenem membres de la Vida Consagrada i s'entreguen al servei als seus semblants. A la nostra diòcesi

existeixen diverses comunitats de religiosos que ens ajuden i que són objecte de la nostra admiració i del nostre agraïment.

Les persones grans, agrupades en la nostra Església en el moviment de Vida Creixent. La seva festa també és el 2 de febrer perquè en el temple de Jerusalem, quan va arribar Jesús per ser presentat, també hi havia dos ancians, Simeó i Anna, que ens van donar exemple d'una fe viva i una confiança il·limitada en el Senyor anunciant al mateix temps el compliment de les promeses i de pregària. Molts de vosaltres ja sabeu que Vida Creixent és un espai de pregària, de formació, d'acompanya-

ment i d'ajuda mútua. Molts dels seus integrants estableixen forts vincles d'amistat i d'atenció als malalts, impeditos i als que viuen sols; acudeixen també a residències de gent gran a interessar-se per la seva situació espiritual, personal i familiar.

Les persones de la pastoral de la salut i la Confraria de la Verge de Lourdes (la festa, l'11 de febrer) que mostren una significativa atenció als malalts. La malaltia és un període en el que es manifesta amb total claredat la fragilitat humana. Les reaccions de cadascú davant de la malaltia són variades, des de la desesperació fins a l'acceptació de la pròpia situació arribant a ser un exemple per als propers i els cuidadors. És molt important senyalar amb admiració el treball dels voluntaris davant i amb els malalts. Agrair als professionals que exerceixen en hospitals i residències la seva dedicació i a tots aquells que en els seus domicilis cuiden amb estima als seus familiars sotmesos a aquesta contingència.

Són molts els que actuen amb bondat cap a les necessitats dels altres seguint el ritme que marca el Senyor en l'evangeli. Em va impressionar la frase d'un autor rus, Vladimir Soloviev, que deia: «Afirmar que a Déu no li interessin les nostres necessitats materials significa justificar l'ateisme ja que limitem la divinitat». Hi estem d'acord. A Déu li interessa tot allò que motiva a la caritat i impedeix l'egoisme.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió fraternal de l'Arxiprestat Baix Urgell-Garrigues

Els preveres de l'Arxiprestat Baix Urgell-Garrigues es van donar cita, el passat 7 de gener a Aitona, per celebrar una reunió fraternal per donar la benvinguda al nou any. Els mossens es van aplegar primer a la Residència dels Ancians Desemparats i van visitar el museu i després la Cova del Pare Palau, a les afores de la localitat. Cap a les 13 hores van celebrar una missa presidida pel nou arxiprest, Mn. Josep Maria Cebrià, a la Capella de les Germanes Carmelites d'Aitona. Després van compartir un dinar a la Residèn-

cia i posteriorment van visitar el pessebre del centre i van entonar un cant de Nadal. Hi van poder assistir la majoria dels preveres de l'arxiprestat i no es descarta tornar a organitzar una trobada semblant en un futur.

És la primera vegada que un arxiprestat fa una reunió fraternal, semblant a la que es fa a nivell diocesà per a tots els preveres a final de curs. Cal recordar que els arxiprestats tenen reunions ordinàries una vegada al mes que ja es convoquen a principis de curs.

CERCA DE VOSOTROS

Movidos por la fe

Queridos diocesanos:

No cabe la menor duda que las personas se alegran cuando ven a otras actuar de modo desinteresado en favor de sus semejantes. Incluso se admiran de la capacidad de entrega y servicio que algunas de ellas manifiestan. En el fondo a todos nos gustaría que el mundo se llenara de gentes que anteponen la dedicación al otro a su propio gusto o interés. Si este impulso es motivado por la fe en Jesucristo, nos llena de satisfacción a todos los católicos porque nos sentimos representados con su actuación y, aunque el compromiso es personal, la pertenencia a la misma comunidad eclesial nos une y nos hace más cercanos. Todos no podemos estar en todas partes. Nos consuela percibir a personas de fe comprometidas en los más diversos menesteres de ayuda al prójimo.

En estos días de febrero tenemos en mente a diversos grupos de cristianos que actúan en ese sentido aunque con diversos matices de responsabilidad y participación.

Los religiosos que celebran su fiesta anual en el día de la Candelaria, el 2 de febrero. La fiesta tiene como marco de referencia aquella escena evangélica de la Presentación de Jesús en el Templo y la Purificación de Nuestra Señora. Consagrar al Niño para cumplir la promesa del Padre es el modelo de actuación de las personas que, con vida comunitaria y con un carisma determinado, nos muestran una vivencia clara de los consejos evangélicos. Los llamamos miembros de la Vida Consagrada y se entregan al entero servicio a sus semejantes. En nuestra diócesis existen varias comunidades de religiosos que nos ayudan y que son objeto de nuestra admiración y agradecimiento.

Las personas mayores, agrupadas en nuestra Iglesia en el movimiento de Vida Creixent. Es su fiesta también el mismo 2 de febrero porque en el templo de Jerusalén, cuando llegó Jesús para ser presentado, allí estaban dos ancianos, Simeón y Ana, que nos dieron ejemplo de una fe viva y una confianza ilimitada en el Señor anunciando al mismo tiempo el cumplimiento de las promesas o de plegaria. Muchos ya conocéis que Vida Creixent es un espacio de oración, de formación, de acompañamiento y de ayuda mutua. Muchos de sus integrantes establecen fuertes vínculos de amistad y de atención a los enfermos, impedidos y a los que viven solos; acuden también a residencias de mayores a interesarse por su situación espiritual, personal y familiar.

Las personas de la pastoral de la salud y la Cofradía de la Virgen de Lourdes (la fiesta, el 11 de febrero) que muestran una significativa atención a los enfermos. La enfermedad es un período en el que se manifiesta con total claridad la fragilidad humana. Las reacciones de cada cual ante la misma son variadas, desde la desesperación hasta la aceptación de la propia situación llegando a ser un ejemplo para los cercanos y los cuidadores. Es muy importante señalar con admiración el trabajo de los voluntarios ante y con los enfermos. Agradecer a los profesionales en hospitales y residencias su dedicación y a todos aquellos que en sus domicilios cuidan con cariño a sus familiares sometidos a tal contingencia.

Son muchos los que actúan con bondad hacia las necesidades de los demás siguiendo el ritmo que marca el Señor en el evangelio. Me impresionó la frase de un autor ruso llamado Vladimir Soloviev que decía: «Afirmar que a Dios no le interesan nuestras necesidades materiales significa justificar el ateísmo ya que limitamos la divinidad». Estamos de acuerdo. A Dios le interesa todo aquello que motiva a la caridad y evita el egoísmo.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Joves de Lleida participen a la Trobada europea de Taizé

Aquest cap d'any, un grup de joves de l'esplai i la Parròquia de Sant Ignasi de Lleida, ens hem animat a viure l'experiència d'una Trobada europea de Taizé a Madrid, aquest cop ha aplegat prop de 15.000 joves per viure uns dies amb les famílies d'acollida, participar de les activitats i trobar-se per les tardes per pregar conjuntament.

Desconnexió, és la paraula que reflecteix el que hem sentit aquests dies. Ens ha fascinat la senzillesa amb la qual hem estat acollits i com ens han obert les seves cases i els seus cors de manera totalment gratuïta. La trobada girava al voltant del lema de l'Hospitalitat, i nosaltres podem dir que n'hem tingut experiència directa.

Durant cinc dies hem tingut moments per pregar, per compartir, per riure molt i per explorar la ciutat, però sobretot ens quedem amb que hem experimentat l'essència de Taizé. Ha estat per a nosaltres una nova manera de veure el món, d'obrir la nostra ment i veure que hi ha més joves com nosaltres, que viuen la fe, i que tot i que a vegades ens desanimem, aquests dies esdevenen una alenada d'aire fresc, una flaire d'esperança.

Aquesta experiència ens ha fet gaudir, i ens ha ensenyat a valorar moltes coses que potser fins ara no hem considerat importants. També ens ha servit per veure que comença en nosaltres la peça de l'engranatge que pot ajudar a canviar el món, no només des de la fe, predicant, sinó des dels fets, tot i que de vegades fer un petit gest ens sembli poc, és la suma de petits actes el que transforma.

Ah, i com diria el Gmà. Alois: «No oblidem l'hospitalitat!»

Joves de la Parròquia de Sant Ignasi

La parròquia del Carme crea l'Espai Mossèn Joan

La parròquia del Carme acull des de fa unes setmanes l'Espai Mossèn Joan als baixos de la parròquia, una exposició permanent en record seu. La inauguració d'aquesta mostra es va fer en presència de Mn. Joan Ramon Ezquerra i de Mn. Jaume Pons, així com d'alguns col·laboradors de la parròquia, pocs dies abans del Nadal. Fou una trobada senzilla i entranyable on es van compartir records de Mossèn Joan i el dia a dia de la comunitat. Malgrat la seva vida senzilla i discreta, Mossèn Joan ha estat un model de solidaritat i integració, amb una gran capacitat per a generar entusiasme

i implicar persones en la gran tasca apostòlica, social i de conservació del patrimoni que li han valgut nombroses distincions i reconeixements.

Moltes d'aquestes distincions s'han disposat al local parroquial del Carme. Hi ha la Medalla d'or de la ciutat, la Creu Episcopal dels ortodoxos, nombroses plaques, creus i rosaris de diferents països i una imatge petita de la Mare de Déu de Tragó de Noguera, el seu poble natal. Tot està distribuït en uns plafons tancats amb metacrilat, a mode de vitrina, per poder-los perpetuar i fer-ne memòria.

Aquest espai on Mossèn Joan va fer tantes reunions, activitats i celebracions amb tots els grups de la parròquia, molt especialment els immigrants, ha passat a ser amb tota propietat «l'Espai Mossèn Joan». I ha estat precisament aquí on, per voluntat de Mn. Joan Ramon Ezquerra, el seu alter ego, amb qui va treballar i va compartir quaranta anys de la seva vida, s'han preparat els tres plafons de l'exposició.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

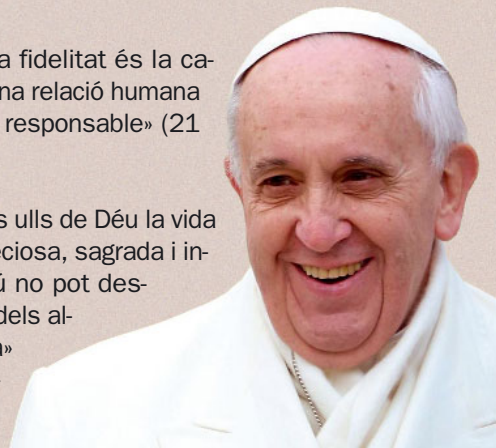
@Pontifex: «Ningú no pot enganyar-se pensant: "Soc bo perquè no faig mal a ningú". Per ser de

Jesús no n'hi ha prou de no fer res dolent, cal fer el bé!» (18 de novembre).

@Pontifex: «No es pot estimar només quan "convé"; l'amor es manifesta precisament més enllà de la pròpia conveniència, quan es dona tot sense reserves» (19 de novembre).

@Pontifex: «La fidelitat és la característica d'una relació humana lliure, madura, responsable» (21 de novembre).

@Pontifex: «Als ulls de Déu la vida humana és preciosa, sagrada i inviolable. Ningú no pot despreciar la vida dels altres o la pròpia» (22 de novembre).

«Vaig a l'Escolania de Montserrat amb molta il·lusió»

El Pau Plana Díaz és un lleidatà que té 10 anys i està cursant 5è de primària a l'Escolania de Montserrat i en la següent entrevista ens explica com és el seu dia a dia. Els seus pares, en Pau i la Noèlia, i la seva germana, la Teresa que té 8 anys, també ens han explicat com viuen el fet que en Pau estigui durant tota la setmana a 140 quilòmetres de Lleida. El proper 3 de març es fa una jornada de portes obertes a l'Escolania, una bona manera de conèixer com viuen aquests nois a la Santa Muntanya. Per a més informació: www.escolania.cat.

Pau, com vas conèixer l'Escolania i què et va motivar per apuntar-t'hi?

El meu avi patern i el germà del meu pare ja van ser escolans i abans de formar-ne part ja la coneixia una mica, i també perquè hi pugem amb tota la família cada any per la Mare de Déu de Montserrat. A principis del 2017 tenia clar que volia passar les proves però si m'agafaven, tenia dubtes d'acceptar. Finalment, vaig dir que sí i tot i que el primer trimestre de l'any passat va ser força dur, fa un any que vaig a l'Escolania amb molta il·lusió. He fet nous amics i puc gaudir de la música, que m'agrada molt. Ja tinc ganes de començar la gira al mes de juny que serà a Alemanya.

Família, quin contacte teniu amb el Pau durant la setmana?

Teresa: Parlem per telèfon, al vespre, dos cops per setmana i el veiem tota la família per la televisió a les Vespres. Els meus pares també el veuen quan canta la Salve, però jo soc al menjador a aquella hora. Divendres a la tarda l'anem a buscar i el diumenge el portem a Montserrat i passem tot el dia allà amb les altres famílies d'escolans. Depèn del dia, ens quedem més o menys estona el diumenge. **Pare:** També es

poden seguir els oficis i pregàries en directe des de www.montserratcomunicacio.cat.

Pau, com és el teu dia a dia?

Ens desperten amb música a les 7.30 hores i després tenim una estona per dutxar-nos, vestir-nos, fem una estona de pregària i esmorzem. Després fem classe i a les 13 h cantem la Salve a l'Abadia. Després dinem i tenim una estona lliure per tornar a fer classe general o de música (depèn del dia). A l'acabar podem fer deures i després tenim assaig i cantem a les Vespres (a les 18.45 hores). A continuació sopem, tenim una estona d'esbarjo i jocs, fem pregària i cap a les 22 hores ens posem a dormir. Tenim educadors les 24 hores.

Família, com valoreu aquests mesos del Pau a l'Escolania?

Pare: Fem una valoració molt positiva. Al principi va ser dur per l'enyorament de les dues parts, però ara hi va molt content tot i que és conscient que ha de cuidar molt la veu per poder continuar a l'Escolania. Va ser una sorpresa que entrés, però va treballar fort i ho va aconseguir. En tot el procés, un dels moments clau va ser el concert que va fer l'Escolania a l'Auditori a l'octubre del 2016, ja que li va acabar de donar l'empenta i la motivació que calia. **Mare:** Quan ho vaig passar més malament van ser les setmanes prèvies que comencés a l'Escolania, a l'estiu del 2017. Tenia una barreja d'emoció i enyorament.

Pau, quina relació tens amb els amics de Lleida i de l'escola d'abans?

Continuo mantenint la relació amb els meus amics de Lleida i també de la Riera (al costat de Torredembarra), on des de petit hi he passat els caps de setmana i les vacances.

Família, què us costa més del fet que el Pau estigui tota la setmana a Montserrat?

Potser és el fet que et perds coses del dia a dia, tot i que hi podem contactar cada dia i des de l'Escolania ens tenen informats setmanalment amb un correu resum de l'activitat de tota la setmana, així com també de qualsevol qüestió, informació o incidència a través del telèfon, correu, reunions i plataformes digitals.

REFLEXIONS

«Veniu... i ho veureu» (Jn 1,39)

Ahir, dia 2 de febrer, festa de la Candelera, celebràvem en l'Església el Dia de la Vida Consagrada. He recordat un encontre de pregària i diàleg sobre la vida consagrada que fa uns dies vaig tenir amb una comunitat de religioses. Apunto alguns dels pensaments que van sortir en la llarga conversa.

Com neix habitualment la vocació religiosa?

Són diversos els camins pels quals un cristià pot sentir-se cridat a la vocació religiosa: la sensibilitat envers els necessitats, el desig d'una autèntica experiència comunitària, l'exemple d'un amic/ga, el seguiment i imitació de figures carismàtiques, ... Però totes aquestes influències són acceptades i assumides quan en l'íntim del cor hi ha un desig d'encontre personal amb Jesucrist que és qui realment crida «a aquells que Ell vol» (Mc 3,13).

En el cor de qui és cridat, ressona la paraula de Jesús amb mots semblants als de l'Evangeli: «vés, ven, dona, vine, segueix-me...» (Mt 19,21).

Notem també que hi ha un caliu adobat perquè en puguin sortir vocacions: abans, era un ambient social religiós, l'ambient de família cristiana era molt important... Avui cal afegir-hi altres suports, com els grups o moviments apostòlics. Tots entenem que, en un camp social sembrat de sal, difícilment hi naixerà la flor de la vocació.

Quina resposta es dona a la crida de Jesús?

El qui se sent cridat a la vida religiosa se sent atret, no solament pel misteri de Crist, sinó també pel seu projecte de vida i per la manera com viure'l. El fonamental en l'ànima que s'entrega a Crist és la seva disposició de fill, la donació espiritual i la total disponibilitat, com Jesús: «el meu aliment és fer la voluntat del Pare que m'ha enviat» (Jn 4,34).

Aquesta disponibilitat inclou la lliure renúncia a tota la resta d'opcions que, en circumstàncies ordinàries, serien absolutament legítimes, per centrar-se en un «estil de vida virginal i pobre» com l'anomena el Vaticà II (LG 46).

Una imatge molt estimada en l'Església en referència a la vida consagrada és la dels esposos entre Jesucrist i l'ànima de qui se li entrega.

Hi ha alguns trets que siguin definitoris, que puguem dir propis, de la vida consagrada?

El seguiment radical de Crist i del seu projecte de vida té una formulació concreta en els consells evangèlics, els vots de castedat, pobresa i obediència. Per qui ho mira des de fora pot semblar una imposició dura, jou pesat, de mal portar. Per qui vol oferir el seu cor a Crist, són mitjans que acompanyen a aconseguir els seus nobles propòsits.

Mn. Ramon Sàrries

AGENDA

Divendres, 8 de febrer:

—A les 19 h, Seminari «Era foraster i em vau acollir». Organitza CoDiAR i IREL. Es realitzarà a l'IREL.

Dissabte, 9 de febrer:

—A les 10.30 h, Seminari «Era foraster i em vau acollir». Organitza CoDiAR i IREL.

—A les 19 h, Sopar de la Fam a la Parròquia de Montserrat. Organitza Mans Unides.

Diumenge, 10 de febrer:

—A les 18.45 h, rosari de torxes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

—A les 19 h, Eucaristia a la Catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, verge dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dimarts [He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de

les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorothea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Sant Jeroni Emiliani (Ve-

nècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos; santa Elisenda, vg.; santa Josefina Bakhita, vg.

9. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. de La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1C 15,1-11 (o bé més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Santa Escolàstica (s. V-VI), verge, germana de Sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

Diumente IV de durant l'any (C)

COMENTARI

No és fàcil ser profeta

Diumente passat vèiem com Jesús presentava el seu programa: en síntesi era l'alliberament de tots els oprimits. Però curiosament *tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia*. No ho veuen bé, dubten de Jesús: *¿No és el fill de Josep, aquest?* El mateix Jesús sap que *no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal*. I posa dos exemples: *la viuda de Sarepta de Sidó* que va rebre l'ajuda d'Elies i *Naaman curat per Eliseu*. *Hi havia moltes viudes a Israel...; hi havia molts leprosos a Israel...* però només dos pagans van rebre l'ajuda dels profetes. Ells van tenir fe; els altres, no. Jesús experimenta en la pròpia carn la duresa de ser profeta quan la gent no creuen en ell. *El tragueren del poble, i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo*. El seu destí era la mort, però encara no ha arribat l'hora. Jesús experimenta la protecció del Pare: *Ell se n'anà passant enmig d'ells*.

El mateix veiem en la primera lectura que parla de Jeremies. Déu li diu: *No tinguís por d'ells... Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país, contra els reis, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te*. Només amb la força de Déu Jeremies, com Jesús podrà realitzar la seva missió de profeta.

Pau ens recorda en la segona lectura el més important en la vida cristiana: l'amor, superior a *parlar el llenguatge dels homes i del àngels, a ser profeta, a transportar muntanyes, a donar tot el que tenim superior a qualsevol qualitat que puguem tenir*. Però ha de ser un amor concret tal com el presenta Pau: *pacient, bondados, que no té enveja, no és orgullós ni groller, ni egoista, que no s'irrita ni es venja, sinó que ho suporta tot*.

Només amb aquest amor i amb la força de Déu podem dur a terme també nosaltres la nostra missió de profetes.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguís por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

► Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondados; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

► Lectura de l'evangel segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un lepros de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

► Lectura del libro de Jeremías (1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o seré yo quien te intimide.

»Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

► Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; más, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaüm». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.